

להנחלת נעים תורה וחסידות
מנדר היוצא מעוז

יו"ל ע"י התאחדות האברכים
"ארנים לתורה" דחסידי זוטשקא

פר' בלק תשפ"ג • גליון ר"ט
שבת יא"צ כ"ק מרץ רבינו הנחל יצחק זי"ע

נחל קדומים

דברות קודש ממעיין נבע, כ"ק מרץ רבו"ק זי"ע

חלוקי הנחל

פלאות התורה מאוצרותיו של
הגה"ר ר' זרח רונטל שליט"א

"ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו" אהבת ה' הנפלאה בכל עת ומצב שמתגלה בפר' בלק

סגולת פר' בלק

מובא בספר 'נאמנו מאד' להרה"ק רבי מרדכי דוד אונגאר אב"ד דאמבראווא זי"ע, שיש בפרשת בלק סגולה נפלאה לכל מי שיש לו צרות עם הרשויות ואנשי הממשלה, שיעסוק בפרשה זו, ויתנהג לו מקללה לברכה, שבפרשה זו היו שני גויים שבקשו לאבד את עם ישראל, והקב"ה היפך הקללות לברכות, ועי"ז יושע במהרה. ואם אינו יכול לעסוק לבדו בקדושת פרשה זו, שיסע לצדיק אמת לפרשת בלק ויראה ישועות גדולות.

ועוד כותב שם דבר נורא שבפרשת בלק יש עליה לכל הנפשות החלושות שאין להם עליה בכל השנה כולה, ולכן גלגל הקב"ה שקוראים פרשה זו לפני י"ז בתמוז והג' שבועות שהם ימי קטנות, שזוכרים באותם הימים מהעגל והמרגלים, ואפילו זכירת השמות קדושים בברכות שמונה עשרה צריך להזכירם בחילופי האותיות [טדה"ה כוז"ו, מצפ"ץ]. וככהנה לזה צריך לקרוא פרשת בלק, כהקדמת רפואה למכה. וזה הכונה שהפך הקב"ה את הקללה לברכה, כלומר שברך גם את ימי הקטנות, שגם אותם הפך לברכה עי"ז פר בלק.

להתבונן בטיוב ימי הקטנות

ולפי"ז מבאר מה שמובא בהקדמת הוזה"ק שהפסוק "מכל עץ הגן אכול תאכל" רומז על הג'ן פרשיות התורה הקדושה, שבא להזהיר שאין התוה"ק מספרת חלילה סיפורי מעשיות שהיו, אלא הכל בא להורות לנו איך לקיים מצוות הש"ת. והרי בפרשת בלק אין שום מצוה. וא"כ צריך לדעת מה באה פרשה זו ללמדנו. אבל לפי מה שנתבאר שכל הפרשה עוסקת בימי קטנות, ולכל אחד יש קליפת בלק ובלעם בלב, שהם מחלישים דעתו שיתבונן בחסיונותיו וישכח מעלותיו. וזה שאומר בלק 'אפס קצהו תראה וכולו לא תראה', תתבונן נא רק בחלק החלש שלך, ותראה כמה אתה לא שווה כלום, וכולו, לא תראה, את השלימות שיש בך, לא תראה.

שהרי כשמתבוננים בכללות היהודי אפשר למצוא בו הרבה טוב. אך בלק מבבל שלא להתבונן כלל בנקודות הטובות. שזהו הר"ת של בלק - "ב'ז ל'וי"ם ק'טנות", שהוא פסוק בנבואת זכריה, על מי שמבזה את ימי הקטנות שלו, שאז מזכירים לו הקליפות הנ"ל את כל הנפילות והמכשולות שלו לעורר עליו דינים ר"ל, כדי לגרום לו חלישות הדעת ולבטל לגמרי מעבודת הש"ת. שאז הנשמה מרגשת שאינה יכולה להתרומם להתדבק בהש"ת בקיום ממעשי המצוות מחמת קטנותו. אך אז בא הקב"ה ועומד לעומתם, ומהפך הקללה לברכה, כי אז אהבך ה' אלוקיך, ואומר "מי מנה עפר יעקב", שהוא ית' אהב אתו גם כשאנחנו בימי קטנות ובחינת כי שחה לעפר נפשנו בבחינה שאין קיום מצוות כראוי. וזה גופא הטעם שאין כתוב בפרשה זו שום מצוה להראות שגם בבחינה כזאת שהרבו בהזכרת עבירות כלל"י וחסרון במצותיהם, ודוקא עי"ז נתגלה אהבתו אלינו בלא שתהיה תלויה בדבר ולמעלה מטעם ודעת, "כי אהבך השם אלוקיך"!

המשך בעמוד ב' <<<

ויבטחו בך יודעי שמך

יתברך שמו, ולכן אין שום דבר שיביהילה ואף לא לרגע, שהרי הוא מרגיש סמוך בטוח כגמול עלי אמו. רביה"ק הנחל יצחק זיע"א העיד כמה וכמה פעמים שבעת שהזדים האוררים כרכו על צווארו את חבל תליה לא פחד כלל וכלל אפי' לרגע קטן, וראה זאת כדבר פשוט, עד כדי כך שכשראה שבנו (הה"ק מסאטמאר זיע"א) כשהיה צעיר לימים נתיירא כשעמד עליהם רשע אחד להרגם נפש עי"י קנה שריפה ונעשה להם נס וזממו לא עלתה בידו, הוכיחו רבינו לאחמ"כ, היתכן לירא מבשר ודם, הרי הקב"ה הוא בורא ומנהיג ואין בלתו ואין לפחד משום יצור נברא.

כללות ענין הפרשה.

(דבר תורה זו אמרה רבינו בשבת האחרונה לחייו על אדמות ולמחרתו אור ליום ב' בחצות נטלו המאמות. והי' רצון שבמהרה יקצו וירגו שוכני עפר ונכה לראות שוב מלך ביפו).

הלימוד שיש ללמוד מפרשה זו, שאין מקום לפחד משום יצור שבעולם רק מהבורא ב"ה בלבד, כי הוא לבדו יצור ועושה ויעשה לכל המעשים, והוא ית' מסבב כל הסיבות לטובת ישראל.

ועל בלק כתוב "ויגר מואב מפני העם מאוד כי רב הוא", ומחמת מורא ופחד עשה מה שעשה. אכן אין שום תירוץ לומר שעשה עוול מפני פחד ומורא, כי אין היתר להיות עליו מורא ופחד חוץ מהש"ת בעצמו.

ובחטא הקדמוני כבר אנו למדים שאין שום תירוץ מה שיש לו מורא ופחד. שהרי כתב בבעל הטורים שם (בראשית ג, יג) עה"פ היא נתנה לי מן העץ, שטען אדם הראשון שחווה הכתה אותו במקל עץ עד שניאות לאכול מפרי עץ הדעת. ואעפ"כ לא נחשבה טענה זו לתירוץ על אותו עוון, כי אין רשות לפחד מדבר אחר זולת מהבורא ב"ה בעצמו. והנה מי שיש לו יראת שמים באמת אינו פוחד משום דבר, כי הוא מייחד כל יראתו רק לחי עולמים ב"ה. ומי שיש לו פחד מאיזה דבר חוץ מן הש"ת, על הפחד עצמו יצטרך ליתן דין וחשבון, האין העיני לפחד מזולת הבורא. כי האדם צריך להיות סמוך בטוח בהש"ת בכל עניניו, ולא הי' לו יראה משום דבר רק לירא את הש"ת לבדו. (נחל יצחק - בלק)

ואלו הדברים דיבר בקודשו בעת רעוא דרעויו בשבת האחרונה לחייו עלי אדמות נר אלוקים טרם יכבה, ודבריו נחקקו בלבבות ישראל כצוואה לדורות "ומי שיש לו פחד מאיזה דבר חוץ מן הש"ת על הפחד עצמו יצטרך ליתן דין וחשבון האין העיני לפחד מזולת הבורא".

ויהי רצון שנוכח לכה"פ לגייעה כל דהו במדרגה נשגבה זו, וזכותו הגדול יגן עלינו אכ"י.

משלו משל למה הדבר דומה לאחד ההולך בדרכו לתומו ולפתע רואה למולו חיה רעה טורפת. הוא נבהל מאוד, איבריו דא לדא נקשו, ואינו מוצא עוז אפי' לנוס מן המקום הציל את נפשו, ונותר מאובן על מקומו. כעבור זמן מה שם אל לבו שחיה זו עומדת על מקומה מבלי להניע ולהזיז שום איבר מאיבריה, ואינה מנידה עפעף בעיניה. הבין האיש שאין זה אלא דמות חיה מעץ שהעמידו אנשים כדי לחמוד לצון ולהבהיל העוברים והשבים.

בפעם הבאה כשהיה נצרך לעבור שם כבר ידע במוחו שבפרשת דרכים זו עומדת דמות חיה להבהיל העוברים בדרך, וכבר יודע שאין ממה לפחד והכל הבל ורעות רוח, מ"מ כשבא לפני הדמות עדיין נבהל. שאף שבמוחו יודע שזה דמיון, אבל בלבו לא נרש עניין זה כדבעי, ומטבע הדברים נבהל בתחילה כשרואה דבר המבהיל.

ואף שכבר יודע ומוחלט בלבו שאין כאן חיה ואין שום סכנה, מ"מ דרכו של עולם שאיבריו וחושיו של אדם מורגלים לפחד מדבר מסוים, ולכן לרגע כמימרי' יפחד וירצה לנוס על רגליו מפחד המציק שהרי חושיו מורגלים להיבהל במצב כזה.

וענין זה מבואר בספה"ק (נ"י תורת אבות ובספה"ק חסד אברהם כ" חשא) "כי אמנות הלב רחוקה מאמנות המוח כרחוק שמים וארץ" ויותר מזה כותב הרה"ק ר"א קאליסקער זיע"א, "צריך האדם שיהיה האמונה כ"כ מושרש בלבו עד שירגישו כל איברי הגוף גודל האמונה בהש"ת", והיינו אף אחר שהאמונה במציאותו יתברך שמו מושרש במוחו, יש לו לאיש הישראלי ליגע הרבה לחקוק האמונה בליבו, שמבלעדי האל הגדול אין חל לשום יצור ונברא לפגוע ולהזיק שמו ואין לירא ולפחד משום דבר שבעולם והקב"ה הוא עשה עושה ויעשה לכל המעשים.

ואף שכבר הגיע למדרגה נשגבה זו - אמנות הלב, שכאמור היא כרחוק שמים וארץ מאמנות המוח, עדיין יכול להיות שאיבריו וחושיו עדיין אינם נשמעים לזה והם חיים כמציאות הטבע, ובראותם דבר שדרכו של עולם לפחד מזה, איך שבמוחם ובליבם מוחלט הדבר שאין שום דבר שיכול להרע להם מאומה מבלעדי הבורא ית"ש, מ"מ כיון שהאמונה לא נרש בהם כ"כ עד שהאיברים והחושים ג"כ ירגישו בזה, הם עדיין נבהלים קצת מאימת המציק.

לעומת זה מי שזכה להשריש אף באיבריו אמונה במציאותו ית"ש, שאין שום מקרה בעולם, והכל מושגח מלמעלה ולא נהיה שום דבר ללא רצונו יתברך, האיש הזה לא נבהל בשום פעם משום דבר, שהרי סמוך ליבו לא יירא. ואף אם ילך על צוקי הרים ויסתכל למטה לעומק התהום לא יירא ולא יפחד שהרי הוא ביד ה' ומה לי הרים ובעבות ומה לי אורח מישור, כן זה שהשריש במוחו ובליבו ואף באיבריו וחושיו נטמע דבר זה שאין דבר ומאורע בעולם לולא רצונו והשגחתו

ה' רצה לגלות שאוהב את ישראל בכל מצב

ועל זה הדרך כותב הרה"ק הדברי חיים מצאנז זי"ע (בהשטות לפרשת בקל), עה"פ "ולא אבה ה"א לשמוע אל בלעם, ויהפוך ה"א לך את הקללה לברכה", וצ"ע שהרי בסופו של דבר לא קילל בלעם כלל, ומה כתוב שלא אבה לשמוע אל בלעם, והרי לא קילל כלל, אדרבה רק ברוך. ומחדש הדברי חיים בכל אותם הימים שינה השי"ת הנהגתו ולא זעזעם בכל אותם הימים, וכביכול לשנות סדר היום בגלל אותו רשע. ולכאורה הרי היה יכול הקב"ה לסלק אותו לגמרי להפיל את בלעם מן ההר ויתרסק כשעיר לעזאזל וכן לא יפריע לסדר היום של השי"ת.

אלא שהקב"ה כביכול היה צריך שבלעם ובלק יהיו בעולם, שהרי מבלק יצא רות ונשמת משיח, וכן היו צריכים את בלעם עבור גילוי נורא בגודל אהבת הבורא לכלל ישראל בכל מצב שהוא. כי בשלמא כשבני ישראל עושים רצונו של מקום, הרי מילתא דפשיטא הוא באהבת השם אותנו, אך עיקר גילוי האהבה הוא דווקא של מצב שאין אנו ראויים לכן כשאין אנו עושים רצונו של מקום, שגם אז לא משה אהבתו מאיתנו להגיע קט ח"ו. וכדי לברר אהבה עצומה זו, לכן הוצרך שיבא בלק ויקריב מ"ב קרבנות כנגד מה שהקריבו האבות, וכן וכמבואר בזה"ק שאותה שעה היתה סכנה גדולה לישראל, שבלק ובלעם רצו לעורר כלפי מעלה את כוחות הרע, ולעורר החסרונות שבכל צד, כדי שיסיר אהבתו מאיתנו. ועל זה כתוב "ולא אבה ה"א לשמוע אל בלעם, כי אהבך ה' אלוקיך", כי כאן רצה לגלות אהבת השי"ת לבני ישראל באופן הנשגב ביותר!

אהבת ה' במדריגה הגדולה ביותר

וביאר הדברי חיים על דרך משל, לאחר שבא ומדבר לשון הרע על ידידו הטוב והקרוב, שעשה כך וכן. ואז ישנם שני אופנים איך להשיב לרכיל זה, אופן אחד להשיב לרכיל ע"י שמהפך בזכות חבירו, ומסביר לו שלא התכוון במעשיו, ושוגג היה. וכדו'. אך האופן השני הוא כשהוא אוהב את חבירו אהבה שאינה תלויה בדבר, וכשמספרים לו לשון הרע על חבירו, הוא דוחה את הרכיל ואינו רוצה לשמוע את דבריו כלל. וכן היה כשאל בלעם וישת אל המדבר פניו להזכיר את חטאי כלל ישראל, התנגד עמו השי"ת כמו האופן השני שכלל לא אבה לשמוע אל בלעם, כלומר שלא היה שום ענין להשיב על טענותיהם, אלא לא לשמוע להם כלל, כי רצונו ואהבתו בבני ישראל ללא טעם, וגם אם יעקב נראה כלפי חוץ בדיוק כמו עשו, ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתו.

ולא הועילו לו לבלק כל אותם הקרבנות והמ"ב מזבחות שעשה עבור להפסיק אהבת ה' אלינו וכל הקיטרוגים. שאהבת השי"ת לכלל אינו בגלל המזבחות שבנו, וכמ"ש המהר"ל מפראג שהקב"ה בחר באברהם עוד לפני שמצא את לבבו נאמן לפניו. ולכן כשנתגלה זאת לבלעם, לא היתה לו ברירה אלא לומר 'לא הביט און ביעקב', ופרש"י שאפילו בשעה שיש בידם עונות ויהיה ראוי להעבירים, כדור המבול וכדור הפלגה, אינו מביט בעוונותיהם, שהוא ית' אוהב אותנו אף בשעת חטא וחסרון. וזה גם הביאור במה שכפל בלעם בדבריו ואמר "מה אקוב לא קבה אל, מה אזעום לא זעם השם", ולא חיבר שניהם לומר "מה אקוב ואזעום, לא קבה ולא זעם השם", זאת משום שהיו כאן שני ניסים נפרדים זה מזה. הן מה שלא זעם ה', והן מה שלא נתן לו לקלל והפך דבריו לברכה. ועל זאת התפלא ואמר: אם ממילא לא זעם ה' באלו הימים, א"כ מה היה חסר הנס של 'לא קבה' שהיפך דבריו לברכה, אלא שהבין שהתשובה היא כי "השם אלקינו עמו ותרועת מלך בו", הקב"ה אוהב אותנו, וחוף מזה שאינו רוצה להימנע כלל דברים רעים על בניו, רוצה גם לשמוע שמברכים אותם. ועל זה אומר לנו משה רבינו בפרשת כי תצא "ויהפוך ה' אלקיך את הקללה לברכה", לא משום שחשש מקללותיו, שהרי לא זעם באותם הימים, אלא מפני ש"אהבך השם אלקיך".

גדר איתן

טללי טוהר מתוך דא"ה של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

"גדר מזה וגדר מזה"

להשתמש בשרביטו של מלך מלכי המלכים, שהוא יום השבת קודש.

ומה שבקש בלעם לטעון ד"שכר מצוה בהאי עלמא ליכא", הנה כאשר ישראל חוגגים את המועדים, אין חל עליהם טענה זו. כי שבתות וימים טובים הם מבחי' עלמא דאתי, כי השבת היא מעין עולם הבא, וכן המועדים, יש בהם הארה מיום שכולו טוב שבהם הצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנין מזיו השכינה.

ולזה ביקש בלעם הרשע לבטל מישראל את ההתקשרות של קדושת המועדים. אולם במועדים עצמם אין לבלעם שום שייכות להתערב בזה. אכן ידוע שימי בין המצרים, הם ימי הכנה למועדים וימים טובים. והרה"ק מרוזין זי"ע אמר, ששלוש השבתות שבימי בין המצרים, הם כנגד שלש רגלים, פסח, שבועות, סוכות.

וידוע דבימי המצרים צריך שמירה יתירה מהסט"א, כי לקליפת עשיו יש לה שליטה במקצת בימים אלו. ואיתא מהרה"ק ר"ש מאסטרפוליא זי"ע, עה"פ "והימים ימי ביכורי ענבים", דימי תמוז וחצי אב, הם הימים שהלכו המרגלים, והתיבות שלפני אותיות "ענבים" הם שמו של הס"מ, ולכן צריך בימים אלו להשמר ביותר, וביחוד בעניני קדושת העינים, שחודשים אלו מרמזים עליהם.

וזוהו שרמז הכתוב, "ויעמוד מלאך ד' במשעול הכרמים וגו'", שכשראה מלאך ד' שבלעם הולך במשעול הכרמים, היינו שרוצה לבטל מישראל את קדושת שלש רגלים, לכן נעמד במשעול הכרמים, הרומז לימי ביכורי ענבים, שיש בו לסט"א מקצת שליטה. ודימה אותו רשע, שע"י שיצליח באותן ג' שבועות, לקלקל להם את גרדי הקדושה, ממילא יחסר להם ההכנה הנצרכת למועדי השנה, ועי"ז יצליח בכפליים. דכיון שיחסר להם קדושת המועדים, ממילא לא יוכלו לטעון שהם הניחם מבחי' עלמא דאתי, עלמא דאתי, שהשבתות והמועדים הם מבחי' עלמא דאתי. וכן כשיחסר להם ההכנה ג' השבועות, לימי הרצון, לא יוכלו לטעון שהם מקבלים עליהם עול המצוות קודם קיומן, ויש להם זכות לקבל שכר ההכנה למצוה. ולזה נעמד מלאך ד' לעצור דרכו של בלעם שעמד במשעול הכרמים.

אכן תשובתו בצידו, "גדר מזה וגדר מזה", שישאל יודעים את זממו של בלעם, והם גודרים עצמם בימים שיש מקצת שליטה לסט"א, בגדרים וסיגים כדי שלא ישלול בראיות אסורות. והם נאבקים בכל כוחם עם קליפת בלעם ואדום, המבקשים למנוע מהם את ימי ההכנה למועדי ד'.

ויעמוד מלאך ד' במשעול הכרמים גדר מזה וגדר מזה, וגו', למה זה הכיתני זה שלש רגלים. פרש"י, "רמז לו אתה מבקש לעקור אומה החוגגת שלש רגלים בשנה". וצ"ב, מדוע הזכיר דוקא ענין שלש הרגלים.

ואולי נוכל לומר בס"ז, בהקדם מ"ש בספה"ק עטרת צבי בשם הרה"ק רבי ארי' ליבוש מלאנצהוט, דמה שאה"כ "במשעול הכרמים", ולא בשביל הכרמים, כי "במשעול" ר"ת, ש'כר מ'צוה ב'האי ע'למא ל'יכא (קידושין טז), כי בלעם ה' רוצה לגזול מישראל את השביל של פרנסה וכו', מטעם "במשעול", שטען דאין ראוי לישראל להיות להם שכר מצוה בהאי עלמא.

והרה"ק מזידיטשוב זי"ע הוסיף על דבריו, ד"במשעול" הוא נוט' "בשם עול", וביאר בספה"ק קדושת יו"ט כוונת דבריו הק', דהנה אדו"ל "כל המקבל עליו עול תורה, מעביירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ", ולכאן יפלא, הרי כבר אמרו "שכר מצוה בהאי עלמא ליכא", איך יקבל שכר על קבלת עול תורה ומצוות. אכן כבר אמרו, דאע"פ שעל המצוה עצמה ליכא שכר מצוה בהאי עלמא, אבל על ההכנה למצוה ועל מה שמצפה ומשתוקק מתי יבא לידו, ומשים עליו העול קודם עשיית המצוה, ע"ז שפיר מגיע לו שכר, אף בהאי עלמא. כי ענין קבלת עול, הוא כל חד לפי השגתו, ואין על זה ציווי מיוחד, ולכן שייך ע"ז שכר מצוה גם בהאי עלמא. ולכן שפיר אמרו ד"המקבל עליו עול תורה, מעביירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ", אף שהוא בהאי עלמא.

וזוהו שהוסיף העטרת צבי על דברי הרה"ק מלאנצהוט, דאע"פ שבלעם ביקש לגזול את השביל - היינו שביל הפרנסה - מישראל, עבור טענת "במשעול", ד"שכר מצוה בהאי עלמא ליכא". אכן תשובתו בצידו, דבמשעול נוט' "בשם עול", דכשמישים על עצמו עול תורה ומצוות קודם קיום המצוה, שפיר יש ע"ז שכר מצוה גם בהאי עלמא, עכד"ק.

ונראה לבאר בזה בס"ז, דהנה בלעם ידע שכאשר ישראל עם קדושים זוכים להיות קרובים ומקושרים להשי"ת בעיתות שבת ומועד, אין לו שום תקוה להחיל עליהם את היפך הברכה. כי בימי הרגל, כשם שבא לראות כך בא להראות, ומתגלה חיבתן של ישראל לפני השי"ת במדה נשגבה. וכן בשבת קודש, שהוא תחלה למקראי קודש, והוא השורש לקדושת המועדים, מי יוכל להחיל את היפך הברכה, על האומה שמייוחדת מכל אומה ולשון,

ערבי נהר

אמרים ערבים ממאורי החסידות

אצל עצמו אינו רק כלביא

הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא (בב. כח). יובן עם האמור בזהר הקדוש (ח"ב קמג א) שהקשה על מה שאמר הכתוב (משלי כח, ט) וצדיקים ככפיר יבטח, והרי הכפיר שהיא הנקבה אינה כל כך חזקה כמו האריה, והיה לו לומר כאריה יבטח ותירך דאדרבא הצדיק מפחד עצמו תמיד ולכן אף שבטח בה' מצד גודל כחו של השי"ת, מ"מ מעט חלוש הבטחון מצד עצמו שירא פן יגרום החטא, ודומה כמו הכפיר שאין כחו חזק כל כך ויש קצת חלישות בבטחונו מצד עצמו רק שבטח כאריה שכחו רב.

ואמנם על ידי שהוא מיוחד תמיד ניצול מהעביה, ולכן על ידי מה שהוא אינו בוטח רק ככפיר על ידי זה הקדוש ברוך הוא מגביהו באמת ומגבירו כמו האריה. והיינו הן עם' שטבע שלהם כך הוא, כי כלביא יקום, שהוא בעצמו אצל עצמו אינו רק כלביא שהיא הנקבה של האריה, ועל ידי זה וכארי יתנשא שהקב"ה מגביהו ומגבירו כמו האריה שכחו רב וחזק, ונכון.

מתוך שלא לשמה בא לשמה

הכלל, דכל אדם צריך לילך בהדרגה, בתחלה עובד על מנת לקבל פרס, כי לאו כל אדם זוכה לזה לזכות מיד בהתחלה למעלה לעבוד שלא על מנת לקבל פרס, ואחר כך

בהתקרב קצת זוכה לעבוד שלא על מנת לקבל פרס. והוא כמאמר חכמינו ז"ל (פסחים ג, א) לעולם ילמד אדם כו' שמתוך שלא לשמה בא לשמה, וזוכה לקיים כפי שאמרו רבותינו ז"ל (אבות פ"א משנה א) אל תהיו כעבדים כו' אלא כו', ואחר כך זוכה למדריגה יותר גדולה, לא מבעיא שהוא עובד על מנת שלא לקבל פרס, גם זאת זוכה להעלות נצוצות אחרים שנפלו להגביה אותם, כנזכר בהאריז"ל (ע"י עץ חיים שע"י קליפת נוגה פ"ח).

והנה כשעובד על מנת לקבל פרס אז האדם בחינת נוקבא, שרוצה לקבל פרס, ואחר כך כשעובד שלא על מנת לקבל פרס אז הוא בחינת זכר, אדרבה משפיע תענוג להשם יתברך בעבודתו, כמאמר רבותינו ז"ל (וה"ק ח"א, ג) 'ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים'.

וזוהו פירוש הכתוב הן עם כלביא יקום, פירוש בתחילה נכשם לעבודתו הוא 'כלביא', דלביא הוא ארי נקבה כפירוש רש"י ז"ל (שבת סא, א ד"ה ואאוס), בהתחלה עובד על מנת לקבל פרס והוא בבחינת נוקבא כנ"ל. וכארי יתנשא, אחר כך כשמתנשא עצמו לבוא למדריגה יותר הוא 'כארי', דהיינו ארי זכר כפירוש רש"י (שם), שעובד שלא על מנת לקבל פרס והוא בחינת זכר להשפיע כנ"ל.

(קדושת לוי)

תענית י"ז בתמוז

חיוב תענית: מקורו וטעמו: כתיב (זכריה טו) צום הרביעי וכו' יהיה לכם למספר ולתענית ודרשו חז"ל (ר"ה יח) צום הרביעי הכוונה ל"ז בתמוז שהוא בחודש הרביעי שיש חיוב להתענות, כדי לעורר הלבבות ולפתוח דרכי התשובה ויהיה זה זיכרון למעשינו הרעים ומעשה אבותינו שהיה כמעשינו עתה, שבזכרון דברים אלו נשוב להטיב (מכ"ס פ"ה מתשובה ה"א). לכן חייב כל איש לשום אל ליבו באותן הימים ולפשפש במעשיו ולשוב בהן ואותן אנשים שכשהם מתענים הולכים בטויל ובדברים בטלים תפשו הטפל והניחו העיקר (מ"ב תקמ"ט).

החייבים בתענית: הכל חייבים להתענות אנשים נשים, אף עוברות ומניקות נהגו להחמיר (מ"א תק"ב). ואם מרגישה חולשה אין להחמיר בה, ומ"מ לא יתענו בבשר ויין רק כפי שהם צריכות (מ"ב שם).

קטנים: קטן אף אם הוא בן י"ב וקטנה אפילו בת י"א אין מחנכין אותן לתענית שעות כלל. מ"מ מעיקר הדין אם הגיעו לכלל דעת להתאבל על ירושלים ראוי לחנכם שיאכלו רק כדי קיום הגוף לחם ומים (מ"ב סק"ה). וי"א להקל להאכילם מאכלם הראוי להם אך מ"מ אין להאכילם מיני מתיקה ותענוג, וכן הוא המנהג.

חולה: א. חולה אפי' אין בו סכנה פטור מלהתענות, ואף אסור להחמיר ע"ש (מ"ב שם). והגדרת חולה לפי ראות המורה. ב. אין צריך להמתין עד שיכבד עליו החולי אלא מותרים לאכול מיד בבוקר, דבמקום חולי לא גזרו רבנן, ואם בקל יכול להמתין יתפלל מנחה גדולה תחילה ויאמר עננו ואח"כ יאכל. ג. אין דין פחות פחות מכשיעור. ד. הסובל מכאבי ראש וכד' מותר לו לבלוע גלולה לרפואה ואף ע"י לגימת מים כפי הצורך, ואין צורך למרר המים (הלי"ש).

חתן: חל תענית בתוך ז' ימי משתה, מתענה ומשלים התענית עד הלילה (ב"ה).

דיני התענית: שטיפת הפה: דרכו לשטוף בבוקר ומצטער עתה יש להתיר ע"י שיכפוף ראשו ופיו למטה כדי שלא יבלע (מ"ב תקס"ו סק"א).

טעימה: יש להחמיר שלא לטעום מהתבשיל כדי לידע אם חסר תבלין אף אם פולטו, אבל בסעודת מצווה שמבשילין לצורך הלילה יש לסמוך להקל לטעום מעט (מ"ב שם סק"ו).

שכח ואכל: שכח ואכל ביום התענית צריך להשלים והתענית עד הערב ולא יאכל עוד באותו היום. ואין צריך לפרוע תעניתו ליום אחר (מ"ב תקמ"ט סק"א). שכח ולקח מאכל ובירך עליו וזכר מהתענית, לא יטעם, אלא יאמר בשכמל"ו (שע"ת תקס"ח א) וי"א שיכניס מעט לפיו וילעס ויפלוט ואח"כ יאמר בשכמל"ו (תשנ"ג סי' שכ"ט), לצאת לכה"פ השיטות שטעימה טעונה ברכה.

לרחוץ בים ובריכה: יש מחמירין לנהוג בכל התעניות כחומרות שמ"ח אב עד ת"ב ולפ"ז אסור לרחוץ בים ובריכה דהוי רחיצה של תענוג. (נכמ"כ לשמוע טעיי"פ וכו' ב' בטבת וצום גדליה וכו' ב' בתמוז בלא"ה אסור). (פמ"ג בה"ל [מקנ"א] קצש"ע הלי"ש), ויש מקילין בזה. (דרי"ת [שם] ש"ל שזה טענה בהגנת הא"י ואין לנו מקור להחמיר). אבל נכון לבעל נפש להחמיר בזה. (שע"ת צ"ט ב' בשם של"ק לחוש להראשונים ש"ל דכל התעניות חמורים כמו ח"ב"ח אב"ט שצות לכלל ישראל), אבל לעניין טבילה במקווה אין מקום להחמיר.

ליל תענית: בליל התענית מותר באכילה ושתייה, ויש מחמירין שלא לאכול יותר מהרגלו (שע"ת תקס"ח). ויש מקילין (א"א בוטשאטש), ובפרט בזמנינו. ויש מחמירין בבשר ויין (סיד היום) אם לא שהוא חלוש ורוצה להתחזק.

אם ישן שינת קבע אינו חוזר ואוכל, אא"כ התנה קודם. ולענין שתייה נחלקו השו"ע ס"ל דצריך

תנאי והרמ"א ס"ל דאין צריך. ולכתחילה ראוי להתנות אף לשתייה, ואם דרכו כן אין צריך להתנות (תקס"ה מ"ב סק"ו).

אכילה קודם עלוה"ש: הקם משנתו והתנה קודם השינה יכול לאכול מה דבעי עד חצי שעה קודם עלוה"ש. ואף שמבואר (נוה"ק ח"ב וט"ו) שאדם שישן לא יאכל קודם התפילה, זה רק לתענוג אבל לצורך תענית שיתחזק מותר (מ"ב פ"ט סק"ה). ולאחר זמן זה אסור לאכול פת ומיני מזונות יותר משיעור כביצה, וכן לשנות משקה המשכר יותר מכביצה. אבל פירות וכו"ב מותר לאכול עד עלוה"ש.

עננו: א. אומרים עננו בשמע קולינו. שכח, יאמרנו קודם יהי רצון של אלקי נצוה עקר רגליו אינו חוזר (תקס"ה ס"א וס"א). ב. חולה שבדעתו לאכול אח"כ אם מתפלל לפני אכילתו אומר עננו. ג. בריא ששכח ואכל אומר עננו כיון שעכ"פ צריך להשלים תעניתו אלא שיש לחלק בנוסח דאם אכל פחות מזכית או ששתה פחות ממלא לוגמיו חשיב מתענה לכל דבר. ואומר הנוסח הרגיל ביום צום תעניתו אבל אם אכל יותר מזכית אומר "ביום צום התענית הזה".

נשיאת כפיים: א. כשמתפללים מנחה אחר זמן פלג המנחה, הכהנים נושאים כפיהם, אך קודם לזה לא (מ"ב קכ"ט). אבל הש"ץ אומר אלו קינו וכו'. ב. כהן שאינו מתענה אינו עולה לדוכן עם שאר הכהנים [ונכון שיצא מביהכ"ס] (קכ"ט ב' פ"ה). אבל בשחירת דהנשי"כ אינו מדין תענית עולה אף שאין מתענה. ג. אם אין שם כהן אחר רשאי לעלות, ואם יש רק כהן אחד שמתענה רשאי כהן שאינו מתענה לעלות להצטרף כדי שהמצווה תהיה מחויבת מה"ת (אש"י פמ"ד הערה פ"ה בשם הגרש"י א').

קריאה"ת: א. נוהגים כשהקורא מגיע לפסוקים "שוב מחוץ אפר" וגו', "ה' ה' קל רחום וחנון" וכו', אומרים הקהל פסוקים אלו דרך בקשה. ובי"ג מדות נהגו לעמוד. ב. הבעל קורא והעולה לתורה לא יאמרו פסוקים אלו עם הקהל אלא ימתינו עד שיסיימו ואז יאמרו הם דרך קריאה (מ"א תקס"ו סק"א). אך מנהג העולם דאף בעל קורא והעולה אומרים כדרך בקשה.

ג. אין בביהכ"ס עשרה מתענים: (ב"ז בתמוז לא כ"כ מצ"ה), יש לחלק כך: דאם חל התענית בשני וחמישי שגם בלא התענית היו קורים בתורה, די שיהיה ששה מתענים כדי לקרות ויחל. אבל כשחל התענית בשאר ימות השבוע, צריך דווקא עשרה מתענים. וי"א דלעולם סגי בשבע מתענים (תקס"ו מ"ב י"ד ש"ע צ"ח ט"ו).

ד. קראו לעלות לתורה למי שאינו מתענה: יש לחלק כך: דאם חל בשני וחמישי שגם בלא התענית קראו בתורה, יעלה לתורה. אבל כשחל בשאר ימים, וכמו"כ במנחה, לא יעלה. ואם יש לחוש לחילול השם שאינו מתענה, אפשר לסמוך על המקילין. ה. מי שאינו מתענה או שאין בדעתו להתענות לא יקראו בתורה והכהנים והלוויים יצאו. ו. לכתחילה לא יהיה בעל קורא מי שאינו מתענה, אך כשאין אחר רשאי (אש"י פמ"ד א').

שלשה נידונים בקריאת התורה: שתלוי בחקירה אחת השם כשקבעו חז"ל קריאת ויחל עקרו פרשת התענית או לא. א. כשאין ז' או ו' מתענים האם יקראו לפחות פרשת השבוע או לא. ב. אם טעו וקראו בפרשת השבוע במקום ויחל. ג. לעלות לתורה למי שאינו מתענה (ויעוין בכל זה בשו"ת בצ"ח ח"א ס"א).

צדקה: נוהגין לתת צדקה במנחה ביום התענית ע"פ הגמ' (ברכות ז') אגרא דתעניתא צדקתא' (תוס' מגילה תפ"ג). ויש נוהגין לשייר מה שהיה אוכל ביום התענית ליתן לעניים בערב (מ"ב ס"ו תקס"ו סק"א).

אכילת ושתייה בעמידה

יש הרבה יראים ושלמים, שנוהגים לאכול ולשתות רק בישיבה, ואינם אוכלים ושותים בעמידה, מה המקור של הנהגה זו, והאם זה אמור גם בשתיית עראי כששותה כוס מים, או רק באכילת ושתיית קבע?

תשובה לשאלה משבוע שעבר

השאלה בקצרה: חתן שמרגיש דחיה מאוכל מסוים, אך מוכרח לאכול מחמת כבוד חמיו, כי אם לא יאכל מאד יפגע, האם צריך לברך על מאכל זה?

תשובה: כתב הרמ"א (א"ח סימן רד ס"ח) אם אנסוהו לאכול או לשתות, אף על גב דהחייך נהנה ממנו, אינו מברך עליו, הואיל ונאנס על כך.

הקשה הט"ז (ס"ק יב) שנחלקו הראשונים אם האוכל מאכל שהוא חייב לאכול, כגון חולה שאוכל מאכל איסור מפני הסכנה, או מאכל של רפואה שמוכרח לאכול, אם חייב לברך, ואלו שסוברים שחייב, סוברים שגם אם אנסוהו לאכול חייב, ואלו שפוטרים לברך, פוטרים בין במאכל אסור, ובין שאנסוהו לאכול, ותמוה שלגבי מאכל איסור פסק הרמ"א (שם ס"ט) שחייב לברך, ולגבי אונסים פסק שאינו חייב לברך.

וכן הקשה במג"א (ס"ק ט) כיון שאונס פטור, מה לי אנסוהו אחרים, או אנסוהו מן השמים? ועוד קשה שלגבי אכילת מצה פסק (סימן תעה ס"ד) שאם אנסוהו ואכל מצה יצא, ואם כן למה לא יברך עליו, ואין לומר דמיירי דנפשו קצה מלאכול והאכילוהו בעל כרחו, דא"כ אין החייך נהנה ממנו.

ובשו"ע הרב (סעף ט) תירץ, שהברכה היא הודאה להשי"ת על שברא מאכל זה, ולכן בריא שאנסוהו לסטים אינו מברך על אכילתו ושתייתו, אף על פי שאי אפשר שלא ינהג, כי אין יברך ה' שברא מאכל זה או משקה זה, ואין לו חפץ בו כלל עכשיו, מה שאין כן בחולה שכבר הוא חולה וחפץ להתרפאות במאכל או במשקה זה, כל שכן שחייב להודות לה' שבראם, ואף שמשום הנאת רפואה לבדה אין לו לברך ברכת הנהנין, מכל מקום צריך לברך מפני האכילה והשתייה שהוא חפץ בהם כדי להתרפאות, כיון שכבר הוא חולה, אבל באונס לסטים אף שכבר באו עליו לסטים, אילו לא נברא מאכל לא היו אונסים אותו לאכול.

וכעין זה כתב במשנ"ב (ס"ק מה) שבמאכל איסור, האונס היא המחלה, והאכילה היא ברצון, אבל כשאונסים אותו לאכול, האכילה הוא ע"י אונס שאונסים אותו לאכול, לא שייך בזה לחייבו לברך על הנאות, כיון שהוא בעל כרחו.

ולקושיית המג"א למה כפאוהו לאכול מצה יצא, תירץ **בשער הציון** (ס"ק ח) שאמנם יצא ידי מצוה, אבל לא שייך לחייבו ליתן הודאה על זה. ויש מתרצין דכיון דדבר מצוה הוא אמרינן דמסתמא נתרצה אחר כך על זה. [בשדי חמד (אסיפת דינים מערכת ברכות א' ל) הקשה, שלגבי ד' כוסות כתב בשו"ע (א"ח סימן תע"ב ס"ה) מי שאינו שותה יין מפני שמזיקו או שונאו, צריך לדחוק עצמו ולשתות, לקיים מצוה ארבע כוסות. ולא מציינו שיאמרו הפוסקים שלא יברך על היין? ותירץ **במנחת שלמה** (סימן יח אות ז) שבברכת המצוות אין הברכה רק על שהזמין לו הקב"ה יין להנאה גשמית, אלא היא ברכה על שהזמין לו הקב"ה יין שיוכל לקיים בו מצוה, ולכן גם אם שותה בשביל קיום המצוה צריך לברך (ולפי זה מתורץ קושיית השער ציון אין מברכים על אכילת מצה)].

ולמעשה הסכימו בשו"ע הרב ובמשנ"ב שלא יברך משום ספק ברכות להקל, אמנם לגבי ברכת המזון שהוא דאורייתא צריך לברך.

ובעניינו לכאורה אינו יכול לברך, שהרי אינו יכול להודות להשי"ת על שברא מאכל זה, שהרי היה מעדיף שמאכל זה לא יברא כלל, וכחילוקו של השו"ע הרב.

אמנם אין זה אונס ממש, שאפשר לומר שלא יברך, ולכן נראה שגם הוא קץ במאכלו ואין לו שום הנאה מזה, לא יברך, וכן כתב **בבן איש חי** (ש"ד נשא ס"ה) הישותה שכר ושורף לו גרונו, והוא לו כקוץ מכאבי, לא יברך על זה, אלא יאכל דבר שברכתו שהכל, ויכוין לפטור השכר. אבל אם אין זה בבחינת קץ במאכלו, אלא שרק אינו אוהב, צריך לברך על כך, וטוב בכל מקרה, לפטור את הברכה בדבר אחר.

"מ'דארף נישט אויפטוהן"

ר' שלמה עמד בפני הרבי, הוא כחכם בגרונו באי נעימות הולכת וגוברת, הוא ניסה להסביר במילים למה זה לא כ"כ אפשרי ולא נעים ולא תועלת, וחבל על הזמן והכסף, זה ממילא לא יביא לתועלת, אך לא ניתן היה להניא את הצדיק מרצון קודשו וכוונתו. להסביר לרבי שזה לא בכבוד'דיג, זאת לא לא עלה על דעתו בכלל.

"דער זוטשקער רבי" - נישא שמו של רבינו הנחל יצחק בסילודין ובהערצה. מושא דווגמא של עבודת ה' בתמצית הדם ובכוחי כוחות ומסירת כל העצמיות למען כבודו ית'. עמוד אש העומד ארצה וראשו בשמי שמיים, מלאך ושרף שירד בדמות אדם, אך לא התערב בינותם ונשאר מרוחם - "הענער און דערהויבן". חטיבה אחת יצוקה זהב פז יראת ה' הוא אוצרו.

כאשר היה עניין של כבוד שמיים לא חס על כבודו ולא חישב חשבונות של מה מתאים ומה ראוי בעיני אדם. "וכי נפלתם מדעתכם?! שאל פעם בפליאה את מקורביו כאשר ניסו להניאו מפעולה מסוימת בטענה שאין זה מכובד, "בשלמא אי הייתי עוסק עתה בכבודי שלי, שפיר אתם באים ואומרים שאין זה כבודי. אבל בכבוד שמיים קא עסקינן ואתם באים ואומרים שאין זה כבוד בשר ודם?! מה לכבוד בשר ודם **כאשר עוסקים עתה בתיקון כבוד שמיים**!?"

פעם אחת קרא רבינו למקורבו ר' שלמה ומסר בידיו מכתב ואמר לו: "בעיר פלונית - עיר מרוחקת מאד, מתעתדת להיות אסיפה מסוימת. ברצוני לעורר שם עניין נחוץ מאד הטעון תיקון. לכן אבקשך שתיקח את מכתבי שכתבת, תיסע במונית ספיישל לשם, ותמסור אותו למנהלי האסיפה שיקראו אותו באוזני הנאספים, ומקווה אני שיצא מכך תועלת ותיקון."

דברי רבינו לא היו מן הדברים שהיו נשמעים בדרכי לאוזני אותם משתתפי האסיפה, ור' שלמה שאל את הרבי, "רבי, וכי שווה כל המאמץ הזה טירחא דאורחא, וממון הרבה שעולה בימים ההם מונית מיוחדת לנסיעה כזאת, כאשר אחוזים מועטים הם שאכן יקבלו את מכתב הרבי ויקריאו אותו? וכי בשביל סיכויים קלושים כאלו שווה ההשקעה הגדולה הזו?"

"מה לך בני? - נענה רבינו בחביבות, "הלא איננו מצויים ממעל להצליח במעשינו, אנו מצויים רק לעשות ככל שביכולתינו. התוצאה אינה קשורה כלל במעשינו, היא בידי שמים לבד. מה שיצא בסוף משליחותך זה אינו כלל מענייני - כאשר אני יודע שעשיתי את מה שהיה יכולת ביד". "זכור - זקן הרבי את אצבעו לפני ר' שלמה שנפנה לצאת עם המכתב, **"א' ייד דארף טוהן, ער דארף נישט אויפטוהן"**. לך לשלום" - אמר הרבי והדלת נסגרה.

על האוטובוס שעושה את דרכו במורד הר הזיתים בחזרה מציון קודשו של רבינו הק' ז"ע - עשרות שנים אחר מאורע זה, יושב ר' שלמה לופת את ידיו המושב שלפניו ושח מעשה זה באוזני קבוצת פרחי חסידים שהתקבצה סביבו. הוא מסיים את הסיפור נאנח ודמעה זולגת מעיניו, "תדעו לכם, כאשר חזרתי מהשליחות, הרבי מעולם לא שאלני מה היה שם והאם באמת עשו את בקשתו רבותי! דאס איז דער גרעסטע פון אַללעס!! איך היה נאה דורש ומקיים - א' ייד דארף טוהן, ער דארף נישט אויפטוהן!"

פנים ואחור בהשפעת החיות לעולמות

ומשפיע לישראל, לכן ההשפעה היא מפנימיות רצונו כביכול כמו אדם הנותן מתנה למי שרצוי ומקובל לפניו. "מה שאין כן הסטרא אחרא שהם שנואים לפניו יתברך, כל ההשפעה להם או בבחינת אחריים, "אבל הסטרא אחרא והטומאה הוא תועבת ה' אשר שנת ואינו משפיע לה חיות מפנימית הרצון וחפצו האמיתי אשר חפץ בה חס ושולם כי אם כמאן דשדי בתר כתפה לשונאו שלא ברצונו."

"מדוע אם כן משפיע השי"ת חיות לקליפות בכלל? מקשה זאנוויל, "הרי למי ששנוי מעדיפים שלא לתת כלום? נכון", מסכים ר' לייב וממשיך, "אבל בכל זאת גם למי ששנוי יש פעמים שמוכרחים לתת לו דבר, ואז הנתינה הוא באופן שזורקים את זה מלאחר הכתף. וכן בבריאת העולמות הקב"ה 'מוכרח' כביכול בחיות הקליפות כדי שיהיה בחירה כאן בעולם ויכולו הנבראים לבחור בטוב ולמאוס ברע וכל החיות להקליפות הוא "רק כדי להעניש את הרשעים וליתן שכר טוב לצדיקים דיאכפיינן לסטרא אחרא זה נקרא אחריים דרצון העליון ברוך הוא."

נמצא איפוא שהחיות לסטרא דקדושה הוא "בחינת פנימיות רצון העליון וחפצו האמיתי", ולעומת זה ההשפעה לסט"א הוא "בבחינת אחריים שלא ברצונו". כעת", ממשיך ר' לייב לטוות את מהלך הרבי, "החיות של בריאת העולמות, כיון שהם גם כן בשביל מטרה רצויה - בשביל עבודת ישראל, ההשפעה להם היא ג"כ השפעה בבחינת פנים. "והנה רצון העליון בבחינת פנים הוא מקור החיים המחיה את כל העולמות". אכן החיות לקליפות וסטרא אחרא לא רק שהם אינם בבחינת פנים אלא בבחינת אחור, אלא גם חיות זו אינה באופן של התלבשות הנקרא "פנימי" אלא הוא בבחינת מקיף. וכפי שמגדיר זאת הרבי "ולפי שאינו שורה כלל על סטרא אחרא וגם בחינת אחריים של רצון העליון אינה מלובש בתוכה ממש אלא מקיף עליה מלמעלה."

"השפעת החיות מהשי"ת מתחלקת כאמור לשנים, החיות לסטרא דקדושה הוא בבחינת פנים שזה מרצון, וכמו"כ זה התלבשות "פנימית" שזהו התאחדות והתקשרות עם המקבל. לעומת זה הסט"א שהם שנואים ודחויים, השפעה להם זה בבחינת אחריים, וגם בבחינת "מקיף", לבד, שהוא השפעה באופן שהחיות נשאר מרוחק ומובדל ומרוחם ממנו, ולא חפץ להתקשר ולהתאחד עמה". "טייערע ברידער!" מתלהב ר' לייב, "הבה נתבונן בקירבת השם ובאהבתו אותנו ונשמח ונעלוז ב"אתה בחירתנו מכל העמים..."

--- "ביטול הישות", מדוע מושג זה תפס כל כך הרבה מקום בתורת החסידות ומדוע כל כך מאסו וריחקו כל שמץ ומצץ של גסות הרוח או גאוונה כדי להבין זאת נסכיית און לפארברענגען של מידועינו בני החבורה אשר ישובו ושקלו וטרו בהאי סוגיא.

"ובכן", פנה ר' לייב אל החבריא, התדעו מה "שורש ועיקר עבודה זרה"? מהו המושג לא יהיה לך אלהים אחרים אשר הוא שורש של גסות הרוח או גאוונה כדי שאין הכוונה בדווקא על מי שכופר בהשי"ת, אלא יכול להיות אפילו מי שמודה באלוקים חיים ועדיין הוא גגוע ר"ל בעוון עבודה זרה ממש. ועל זה הולך וסובב הרבי בהמשך פרק זה אשר אנו אוזניים בו כעת."

"למדנו שהחיות אשר השי"ת משפיע לכל העולמות הוא מבחינת פנים, כי כאשר מעניקים דבר כשהמקבל רצוי לפני הנותן הרי הנתינה היא בבחינת פנים, שהיא בסבר פנים ומתוך רצון פנימי. אמנם החיות להקליפות וסט"א שהם שנואים לפני הקב"ה הוא בבחינת אחור. "ופירוש אחריים כאדם הנותן דבר לשונאו שלא ברצונו שמשליכו לו כלאחר כתפו כי מחזיר פניו ממנו שנשאתו אותו". והנמשל המובן "כך למעלה בחינת פנים הוא פנימית הרצון העליון וחפצו האמיתי אשר חפץ ה' להשפיע חיות לכל הקרוב אליו מסטרא דקדושה", תכלית הבריאה הוא עבודת בני ישראל, כי לכן נברא העולם בשביל התורה ובשביל ישראל עם קרובו. ומכיון שאנו 'קרובים' אל השי"ת והשי"ת מתענג ממה שהוא נותן

מוסדות זוטשקא

מיסודם של כ"ק מרזן רבחה"ק זי"ע
בנשיאות כ"ק מרזן אדמו"ר שליט"א

שלו ואתבשרו להילולא רבני

לקראת י"ד תמוז יומא דהילולא קדישא של
כ"ק מרזן רבינו הנחל יצחק זי"ע

העני להודיע לכל קהל הקודש כי בליל הילולא זום א' פ' פנחס ליל י"ד תמוז יתקיים בראשות כ"ק מרזן אדמו"ר שליט"א

השולחן הטרודור
וסעודת ההילולא

בהיכל הטישין
סדר המעמד

<p style="text-align: center;">הדלקת הנרות הנפילת מעריב כשעה 21:00</p>	<p style="text-align: center;">מיד לאהמ"כ ייבנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לנטי"</p>
--	---

אורח הכבוד

כ"ק מרזן אדמו"ר מביאלא שליט"א - רמ"א

משא הקודש

מכ"ק מרזן אדמו"ר שליט"א

זכרתו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

יעמדו על הברכה מצדיקי הרבים שהרימו תרומתם להוצאת הגליון

<p>ידידנו הנכבד הרה"ח ר' משה העבט שליט"א</p> <p>להנל הולדת בתו למז"ט ובשעט"מ</p> <p>ויה"ר שיראה ממנה ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ר יהודה יצחק פרענקל הי"ו</p> <p>להנל החלאקה לבט היניק מאיר נתן צבי נ"י למז"ט ובשעט"מ</p> <p>ויה"ר שיראה ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ח ר' יוסף פפר שליט"א</p> <p>העומד לימן הגליון מיום היווסדה להנל נישואי בתו עם החתן כמר יעקב שפיצר נ"י למז"ט ובשעט"מ</p> <p>ויה"ר שיראה הבנין עדי עד ויראה מכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ח ר' משה העבט שליט"א</p> <p>להנל הולדת בתו למז"ט ובשעט"מ</p> <p>ויה"ר שיראה ממנה ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר</p>
--	--	--	--

הגליון נדפס בחסות דפוס שווה לברכה והצלחה בכל הענינים • רח' השלושה 30 ב"ב • 03-6579999